

РЕШЕНИЕ

№ 1820

гр. София, 27.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-Д СЪСТАВ, в публично заседание на първи март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Силвана Гълъбова

Членове: Георги Ст. Чехларов
Виктория Мингова

при участието на секретаря Илияна Ив. Коцева
като разгледа докладваното от Георги Ст. Чехларов Въззивно гражданско дело № 20231100508848 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 258 – чл. 273 ГПК.

С решение № 6491/26.04.2023 г., постановено по гр.д. № 6164/2022 г. на СРС, ГО, 166 състав, Прокуратурата на Република България с адрес гр. София, ул. „Витоша” № 2, е осъдена да заплати на К. Б. Д., ЕГН *****, на основание чл. 2, ал. 1, т. 3, пр. 1 ЗОДОВ и чл. 86 ЗЗД сумата от 3000 лева, представляващо обезщетение за претърпени неимуществени вреди в резултат на образувано срещу ищцата наказателно производство, по което ѝ е било повдигнато обвинение по чл. 206, ал. 1, пр. 1, вр. чл. 20, ал. 4, вр. ал. 1 НК, приключило с оправдателна присъда от 09.07.2018 г. по НОХД № 15062/2009 г. по описа на СРС, Наказателно отделение, 106-и състав, влязла в сила на 25.07.2018 г., ведно с със законната лихва от датата на исковата молба 29.01.2022 г. до окончателното изплащане, както и сумата от 916,65 лева – обезщетение за забава в размер на мораторната лихва за периода от 25.01.2019 г. до 28.01.2022 г., като е отхвърлен искът за обезщетение за неимуществени вреди за разликата над присъдената сума до пълния предявен размер от 20000 лева, искът за мораторна лихва върху главницата за обезщетение за неимуществени вреди за горницата над присъдения размер до пълния предявен размер от 6111,11 лева, искът за обезщетение за претърпени имуществени вреди – разходи за процесуално представителство в наказателното производство в размер на 2000 лева, ведно със законната лихва от датата на исковата молба 29.01.2022 г. до окончателното изплащане, както и иска за мораторна лихва за забава за периода от 25.01.2019 г. до 28.01.2022

г. върху главницата за обезщетение за имуществени вреди в размер на сумата 611,11 лева.

Срещу решението в частта, в която предявените искове са отхвърлени, е постъпила въззивна жалба от ищеца в първоинстанционното производство К. Б. Д.. В жалбата се поддържа, че определеният размер от 3000 лв. на обезщетението за неимуществени вреди е неправилен, тъй като СРС не е взел предвид продължителността на воденото наказателно производство, икономическата обстановка в страната, както и характера и вида на претърпените неимуществени вреди – стрес, неудобство, безпокойство, депресия, както и негативното въздействие на взетата мярка „задържане под стража“. Твърди се, че от показанията на свид. Н. Д. се установявало, че след престоя в затвора в гр. Сливен ищцата била депресирана, плачела непрекъснато, не могла да си намери работа и живяла под прага на бедността. Отделно се поддържа, че искът за обезщетение за заплатено адвокатско възнаграждение се явява основателен предвид представения договор за правна защита и съдействие, а договорът не бил представен по наказателното производство предвид липсата на възможност адвокатското възнаграждение да бъде присъдено в рамките на това производство. Моли се за отмяна на решението в обжалваната част и постановяване на друго, с което исковете да бъдат уважени, като бъдат присъдени и сторените по делото разноски.

Въззиваемият Прокуратурата на Република България не е депозирал отговор на въззивна жалба. В о.с.з. оспорва подадената въззивна жалба чрез процесуалния си представител прокурор Тони Петрова.

Софийски градски съд, като прецени събраните по делото доказателства и взе предвид доводите, наведени с въззивната жалба, за наличието на пороци на атакувания съдебен акт и възраженията на насрещната страна, приема следното:

Съгласно разпоредбата на чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата.

Настоящият съдебен състав намира, че обжалваното решение е валидно и е допустимо. Не са допуснати нарушения на императивни материални норми, за приложението на които въззивният съд е длъжен да следи служебно. По доводите за неправилност на решението въззивният съд намира следното:

По иска за неимуществени вреди:

-

Пред въззивната инстанция не се спори, а това се установява и от приложеното по делото НОХД № 15062/2009 г. по описа на СРС, Наказателно отделение, 106-и състав, че на 22.05.2007 г. е образувано досъдебно производство ЗМ 33698/2006 г. по описа на 01 РУ – СДВР, пр.пр. № 49418/2006 г. по описа на Софийска районна прокуратура срещу неизвестен извършител за това, че на неустановена дата в периода 01.11.2005 г. – 25.09.2006 г. присвоил чужди движими вещи, които владеел на обща стойност 13809,20 лева от собствеността на СД „М+В – М. И С.“, представлявано от В.М., като обсебването е в големи размер – престъпление по чл. 206, ал. 3 вр. ал. 1 НК. На 11.12.2006 г. ищцата е дала обяснения в хода на предварителната проверка, а на 15.07.2007 г., на 02.09.2009 г. и на 20.10.2009 г. е разпитана като свидетел по образуваното досъдебно производство срещу неизвестен извършител. Досъдебното производство е няколкократно спирано на основание чл. 244, ал. 1, т. 2 НПК поради неразкриване на извършителя и впоследствие възобновявано.

С постановление от 28.10.2009 г., предявено на ищцата на същата дата, К. Б. Д. е привлечен в качеството на обвиняем за това, че на неустановена дата в периода 01.11.2005 г. – 25.09.2006 г. в гр. София, парк Б. градина, ресторант-пицария „Ариана“ като помагач намерила хора да натоварят икнриминирани движими вещи в осигурения от обв. Ц. автомобил / в съучастие с Ц.Л.Ц. е подпомогнала да бъдат присвоени чужди движими вещи, които Ц. владеел с Договор за наем от 01.11.2005 г., собственост на СД „М+В – М. И С.“, като е наела срещу заплащане четирима хамали заедно с шофьор да изнесат и натоварят на камиони, осигурени от Ц. подробно описани вещи от ресторанта на обща стойност 7495,70 лева – престъпление по чл. 206, ал. 1 пр. 1 вр. чл. 20, ал. 4 вр. ал. 1 НК. Спрямо ищеца е взета мярка за неотклонение „подписка“. На 10.11.2009 г. са предявени материалите по разследването на ищцата и нейния упълномощен защитник.

На 22.12.2009 г. е внесен в съда обвинителен акт, въз основа на който е образувано НОХД № 15062/2009 г. по описа на СРС, Наказателно отделение, 106-и състав. С разпореждане от 28.01.2010 г. делото е насрочено за първо открито съдебно заседание на 12.04.2010 г. като е потвърдена взетата спрямо ищеца мярка за неотклонение „подписка“. Проведени са о.с.з. на 24.06.2010

г. и на 25.10.2010 г., на които ищцата се явява лично и с упълномощен защитник.

На проведеното на 27.01.2011 г. открито съдебно заседание ищцата не се явява, поради което ход на делото не е даден. Делото е насрочено за 11.04.2011 г. На проведеното на 11.04.2011 г. открито съдебно заседание ищцата не се явява, поради което ход на делото не е даден. Мярката за неотклонение на ищцата е изменена от подписа в парична гаранция в размер на 1000 лева и е определен 7-дневен срок за внасянето ѝ. Делото е насрочено за 13.06.2011 г. и е постановено принудително довеждане на ищцата. На проведеното на 13.06.2011 г. открито съдебно заседание ищцата не се явява, не е намерена от ОЗ „Охрана“ на адреса, поради което ход на делото не е даден. Ищцата е обявена за общодържавно издирване за връчване на призовка и снемане на обяснения за актуален адрес. На проведеното на 17.11.2011 г. открито съдебно заседание ищцата не се явява, поради което ход на делото не е даден. Мярката за неотклонение на ищцата е изменена от подписа в задържане под стража. По искане на упълномощения адвокат на ищцата, същият е освободен от участие в производството по делото. На проведените на 30.01.2012 г. и 09.04.2012 г. открити съдебни заседания ищцата не се явява, не се явява и назначеният служебен защитник, като наказателното производство е спряно до издирване на подсъдимата К. Б. Д..

На 01.04.2015 г. е разпоредено да се издаде Европейска заповед за арест по отношение на подсъдимата К. Б. Д.. Ищцата била задържана на 21.10.2016 г. в следствения арест в гр. Перник. С определение от 31.10.2016 г. наказателното производство е възобновено и делото е насрочено в открито съдебно заседание за 24.11.2016 г. На проведеното на 24.11.2016 г. открито съдебно заседание ищцата се явява, доведена от затвора в гр. Сливен и упълномощава нов защитник. Поради неявяване на другия подсъдим, ход на делото не е даден. Оставено е без уважение искането на упълномощения защитник на ищцата за изменение на мярката за неотклонение „задържане под стража“ в по-лека такава. На проведеното на 12.12.2016 г. открито съдебно заседание ищцата се явява, доведена от затвора в гр. Сливен с упълномощения защитник. Даден е ход на делото и е оставено без уважение искането на упълномощения защитник на ищцата за изменение на мярката за неотклонение „задържане под стража“ в по-лека такава.

С определение от 19.12.2016 г. постановено по ВНЧД № 5563/2016 г. по описа на СГС, НО, XVII въззивен състав е отменено протоколното определение от 24.11.2016 г., постановено по НОХД № 15062/2009 г. по описа на СРС, Наказателно отделение, 106-и състав в частта, с която е оставено без уважение искането на подсъдимата К. Б. Д. за изменение на взетата спрямо нея мярката за неотклонение от „задържане под стража“ в по-лека такава и е изменена взетата спрямо подсъдимата К. Б. Д. мярка за неотклонение от „задържане под стража“ в парична гаранция в размер на 1000 лева. Постановено е подсъдимата да бъде освободена от следствения арест на ГДИН след внасянето на гаранцията. Видно от изисканата справка от МВР, ГДИН, ищцата е била задържана по НОХД № 15062/2009 г. по описа на СРС, Наказателно отделение, 106-и състав в ареста в гр. Перник за периода от 21.10.2016 г. до 31.10.2016 г., след което е постъпила в затвора в гр. Сливен за периода от 02.11.2016 г. до 21.12.2016 г. След изменение на мярката за неотклонение в гаранция и внасянето на гаранцията, ищцата е била освободена.

Пред СРС са проведени още 9 открити съдебни заседания, като в о.с.з. на 09.07.2018 г. е била постановена оправдателна присъда по отношение на двамата подсъдими по делото, която няма данни да е протестирана от представителя на държавното обвинение, поради което и е влязла в сила на 25.07.2018 г.

Оправдаването на обвиняемия с влязъл в сила съдебен акт е достатъчно, за да се приеме, че обвинението е било незаконно, като доколкото същото е било повдигнато от ответника, несъмнено е, че неговото поведение е било противоправно. Ето защо ответникът дължи обезщетение за всички вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо от това, дали са причинени виновно от длъжностното лице – чл. 4 ЗОДОВ.

Първоинстанционното решение е влязло в сила в частта, в която в полза на ищцата е присъдено обезщетение за неимуществени вреди в размер от 3000 лв., като единственият спорен момент пред въззивната инстанция по отношение на този иск, във вр. с който са и всички заявени с въззивната жалба доводи, касае размера на дължимото обезщетение. При незаконно повдигане и поддържане на обвинение се засяга по един недопустим начин правната сфера на привлеченото към наказателна отговорност лице, което несъмнено води до увреждане и настъпване на неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от това увреждане. Обезщетението за претърпените неимуществени вреди, за които държавата и общините носят отговорност по реда на ЗОДОВ, се определя съгласно чл. 52 ЗЗД по

справедливост. Понятието „справедливост“ по смисъла на закона не е абстрактно понятие, а е свързано с преценката на редица конкретни обективно съществуващи обстоятелства, които трябва да се имат предвид от съда при определяне на размера на дължимото обезщетение – тежестта на повдигнатото обвинение, продължителността на наказателното преследване, вида и продължителността на наложената мярка за неотклонение, данните за личността на подсъдимия с оглед на това доколко повдигнатото обвинение за деяние, което не е извършил, се е отразило негативно на физическото здраве, психиката му, на контактите и социалния му живот, на положението му в обществото, работата, в това число върху възможностите за професионални изяви и развитие в служебен план. Съдът дължи обсъждането и преценка на всички обстоятелства, които, в конкретния случай, носят обективни характеристики за реално причинените морални вреди, в каква степен и колко продължително са засегнати чувствата на конкретния индивид, което още е от значение и за извършване на съпоставка с разрешенията на съдебната практика в аналогични случаи, която е израз за общоприетата оценка за обезвреда на неимуществените вреди и е ориентир за възприетото в обществото разбиране за справедливост в сходни хипотези. Анализът на всички обстоятелства, имащи отношение към справедливото овъзмездяване, е от значение и поради забраната размерът на обезщетението да бъде източник на обогатяване за пострадалия /в този смисъл – Решение № 223 от 04.07.2011 г. на ВКС по гр.д. № 295/2010г., IV г.о., Решение № 115/5.04.2012 г. на ВКС по гр. д. № 593/2011 г. IV г. о., Решение № 9/7.02.2012 г. на ВКС по гр. д. № 733/2011 г. на III г. о. о на ВКС, Решение № 299/15.07.2013 г. г. на ВКС по гр. д. № 1179/2012 г. на IV г. о. на ВКС, Решение № 49/2011 г. на ВКС по гр. д. № 697/2010 г. на III г. о. на ВКС/.

В случая при определяне размера на дължимото обезщетение следва да се съобрази периодът от привличане на ищцата като обвиняем /28.10.2009 г./ до влизане в сила на оправдателната присъда /25.07.2018 г./, наложената мярка за неотклонение „подписка“, впоследствие „гаранция в пари“, а в периода 21.10.2016 г. - 21.12.2016 г. „задържане под стража“, така и характерът на престъплението, за което ѝ е било повдигнато обвинение по глава V от НК „Престъпления против собствеността“ –обсебване по чл. 206, ал. 1, пр. 1, вр. чл. 20, ал. 4, вр. ал. 1 НК , за което се предвижда наказание лишаване от свобода до 6 години /съгласно приложимата редакция на разпоредбата към датата на деянието/, т.е. касае за тежко умишлено престъпление по смисъла на чл. 93, т. 7 НК. Действително, по време на процесното досъдебно производство ищцата е живяла в неизвестност дали ще бъде призната за виновна за извършване на повдигнатото ѝ обвинение за престъпление, което не е извършила, от което несъмнено е настъпило неблагоприятно отражение върху психиката ѝ. От друга страна, в периода 09.04.2012 г. - 31.10.2016 г. наказателното производство е спряно поради отсъствието на ищцата, респ. в този период не са провеждани действия по наказателното производство и интензитетът на претърпените вреди е бил по-

нисък. Следва да се отбележи, че доколкото ищцата има чисто съдебно минало, то повдигането и поддържането на обвинение срещу нея за умишлено престъпление само по себе си сочи на настъпило неблагоприятно отражение върху психиката ѝ като неосъждан човек.

От показанията на разпитания пред първоинстанционния съд свидетел Н. Д., майка на ищцата, се установява че в края на 2016 г. ищцата си дошла в дома им в гр. Б. и разказвала за преживени ужасни неща в Сливенския затвор, не можела да се съвземе и успокои, като не успяла и да си намери работа. Свидетелката сочи, че ищцата имала здравословни проблеми с бъбреците през 2009 г.-2010 г., а в периода от края на 2016 г. живели само с нейната пенсия.

Съдът кредитира изцяло показанията на свидетеля като логични, последователни и достоверни, които установяват безспорно преживения психически страдания от ищцата във вр. с воденото срещу нея наказателно производство, което повлияло в значителна степен на личния и професионалния ѝ живот.

С оглед на гореизложеното, при съвкупна преценка на събрания по делото доказателствен материал и при комплексното зачитане на всички анализирани по-горе обстоятелства, обуславящи значителен психически стрес и тревожност, причинени на ищцата от воденото срещу нея наказателно производство в значителен период от време, съдът намира, че справедливият размер на обезщетението за претърпени неимуществени вреди е 6000 лв.

Следва да се отбележи, че макар по воденото срещу ищцата наказателно производство да са намерили проявление обективни факти, които биха могли да обосноват наличието на съпричиняване на вредоносния резултат от страна на ищцата – а именно чрез неспазване на наложената ѝ мярка за неотклонение „подписка“, неявяването ѝ в съдебни заседания, което е и наложило спиране на наказателното дело и изменение на мярката ѝ за неотклонение в по-тежка, такова възражение не е било заявено своевременно от ответника с отговора на исковата молба /не е заявено и впоследствие/. Съобразно установената практика на ВКС, за приложението на хипотезата на чл.5,ал.2 ЗОДОВ ответникът в отговора на исковата молба следва да въведе твърдения за действия на пострадалия, с които е допринесъл за настъпване на вредите, т. е. да въведе конкретни факти за съпричиняване, като правната квалификация на възражението е дейност на съда, по която се произнася с доклада по делото. При липсата на доводи на страните по тази част от спора въззивният съд не може по собствена преценка, неосноваваща се на процесуално въведени от ответника факти и доводи, очертаващи обстоятелствата, обуславящи съпричиняването на вредоносния резултат, да обсъдил факти, които според него са релевантни за прилагане на чл. 5 ЗОДОВ / Решение № 170 от 4.02.2020 г. на ВКС по гр. д. № 4835/2018 г., III г. о., ГК, Решение № 135 от 23.06.2016 г. на ВКС по гр. д. № 158/2016 г., III г. о., ГК, Решение № 17 от 6.03.2015 г. на ВКС по гр. д. № 3174/2014 г., IV г. о., ГК/.

Ответникът в отговора на исковата молба не е заявил възражение за съпричиняване на вредоносния резултат, нито е навел каквито и да било твърдения за действия на ищцата, с които същата е допринесла за настъпилите вреди. Ето защо и въззивната инстанция не може служебно да повдига въпроса за настъпило съпричиняване от действия на ищцата, респ. да намали така определеното обезщетение с процент съпричиняване. По изложените съображения и предявеният иск се явява основателен за сумата от 6000 лв. и неоснователен за горницата до пълния предявен размер от 20 000 лв.

По отношение претенцията за лихва върху обезщетението за неимуществени вреди, съдът намира следното: съгласно т.4 от Тълкувателно решение № 3 от 22.04.2005 г. по т. гр. д. № 3/2004 г., ОСГК на ВКС при незаконни актове на правозащитни органи началният момент на забавата и съответно на дължимостта на мораторната лихва и началния момент на погасителната давност възниква от влизане в сила на оправдателната присъда, в случая от 25.07.2018 г. За процесния период 25.01.2019 г. до 28.01.2022 г. дължимата мораторна лихва върху установената главница от 6000 лв. е в размер на 1833,35 лв., като искът се явява основателен до този размер и неоснователен до пълния предявен размер от 6111,11 лева.

По отношение на иска за неимуществени вреди:

-

-

Съобразно разрешението, дадено в ТР № 1/11.12.2018 г. по тълк. д. № 1/2017 г. ОСГК на ВКС, изразходваните средства за адвокатско възнаграждение в наказателното производство, приключило с оправдателна присъда или прекратено на основанията, посочени в чл. 2, ал. 1, т. 3 ЗОДОВ, са имуществена вреда за лицето, подложено на неоснователна наказателна репресия, тъй като то има право на адвокатска защита във всеки стадий на процеса (чл. 134, ал. 1, изр. 2, вр. чл. 122, ал. 1 КРБ), а в НПК не е уредена отговорност за разноски, представляващи заплатено адвокатско възнаграждение спрямо лицето, признато за невиновно или по отношение на което наказателното производство е прекратено. По делото не е спорно, а и от приобщеното НОХД № 15062/2009 г. по описа на СРС, НО, 106-и състав, е видно, че ищецът е бил представляван от упълномощения защитник адв. Е. Г. на проведените след 24.11.2016 г. открити съдебни заседания. Пред първоинстанционния съд е представен договор за правна помощ от 20.12.2016 г., сключен между ищцата и адв. Е. Г., с предмет процесуално представителство по НОХД № 15062/2009 г. по описа на СРС, НО, 106-и състав. В договора е уговорено възнаграждение в размер от 2000 лв., като е удостоверено и заплащането на сумата в брой. Предвид липсата на процесуален ред за присъждане на адвокатското възнаграждение по наказателното дело, за подсъдимия не съществува задължение да представя

договора за правна защита и съдействие в рамките на образуваното наказателно производство - съществено е дали подсъдимият е бил защитаван от съответния адвокат и дали е уговорено и заплатено адвокатско възнаграждение затова. Ето защо и доказана е настъпилата вреда в патримониума на ищцата в размер от 2000 лв. – стойността на заплатеното адвокатско възнаграждение.

С отговора на исковата молба ответникът е навел възражение, че заплатеният адвокатски хонорар е прекомерен. Съгласно приетото в ТР № 1/11.12.2018 г. по тълк. д. № 1/2017 г. ОСГК на ВКС, когато ответникът възрази, че изплатеното в наказателното производство адвокатско възнаграждение е прекомерно съобразно действителната правна и фактическа сложност на наказателното дело, в правомощията на съда по иска за обезщетение за вреди е да изследва дали незаконно обвиненият е положил дължимата грижа при уговарянето на адвокатското възнаграждение с оглед вида и тежестта на обвинението, интензитета на приложената процесуална принуда и очакваните усилия и труд, които адвокатът предстои да положи при осъществяването на защитата. В случай, че уговореното адвокатско възнаграждение надвишава съществено разумния и обичаен размер на дължимото възнаграждение, изплатеното в повече няма за причина незаконното обвинение и не е необходима последица от него. То остава в тежест на неположилия дължимата грижа пострадал, тъй като е в причинна връзка с неговото поведение. За платеното в повече държавата не дължи обезщетение.

Съгласно нормата на чл.13,ал.1,т.3 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения /в приложимата редакция към 2016 г./ минималното възнаграждение за процесуално представителство по делото е било 800 лв. Съдът намира, че платеният адвокатски хонорар от 2000 лв. съществено надвишава обичайното и разумно възнаграждение, което съдът определя на 1400 лв. с оглед фактическата и правна сложност на воденото наказателно дело, броят на проведените открити съдебни заседания и извършените процесуални действия. Ето защо и предявеният иск се явява основателен за сумата от 1400 лв. и неоснователен до пълния предявен размер от 2000 лв.

За процесния период 25.01.2019 г. до 28.01.2022 г. дължимата мораторна лихва върху установената главница от 1400 лв. е в размер на 427,8 лева, като искът се явява основателен за тази сума и неоснователен до пълния предявен размер от 611,1 лева.

С оглед частичното несъвпадане на изводите на двете инстанции, решението на първоинстанционния съд следва да бъде отменено в частта, в която е отхвърлен искът за заплащане на сумата над 3000 лв. до сумата от 6000 лв., представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди, за заплащане на сумата над 916,65 лв. до 1833,35 лв., обезщетение за забава в размер на мораторната лихва за периода от 25.01.2019 г. до 28.01.2022 г., за

заплащане на сумата от 1400 лева, представляваща обезщетение за претърпени имуществени вреди, за заплащане на сумата от 427,8 лева, представляваща мораторна лихва за забава за периода от 25.01.2019 г. до 28.01.2022 г. върху главницата за обезщетение за имуществени вреди, като исковите бъдат уважени в посочените части. Решението следва да бъде потвърдено в останалата обжалваната част.

-

По разноските:

В резултат от изводите, до които въззивният съд достигна, решението на първоинстанционния съд следва да се ревизира и в частта за разноските. На ищцата в първоинстанционното производство следва да се присъдят допълнителни разноски в размер от 200 лв. за заплатено адвокатско възнаграждение. За въззивното производство в полза на въззивника следва да се присъдят разноски в размер от 236,58 лв. за заплатено адвокатско възнаграждение и държавна такса.

Мотивиран от изложеното, Софийски градски съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 6491/26.04.2023 г., постановено по гр.д. № 6164/2022 г. на СРС, ГО, 166 състав, в частта, в която са отхвърлени предявените от К. Б. Д., ЕГН *****, срещу Прокуратурата на Република България, с адрес: гр. София, бул. „Витоша” № 2, искове с правно основание чл. 2, ал. 1, т. 3, пр. 1 ЗОДОВ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД за заплащане на сумата над 3000 лв. до сумата от 6000 лв., представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди в резултат на образувано срещу ищцата наказателно производство, по което ѝ е било повдигнато обвинение по чл. 206, ал. 1, пр. 1, вр. чл. 20, ал. 4, вр. ал. 1 НК, приключило с оправдателна присъда от 09.07.2018 г. по НОХД № 15062/2009 г. по описа на СРС, Наказателно отделение, 106-и състав, влязла в сила на 25.07.2018 г., ведно със законната лихва от датата на исковата молба 29.01.2022 г. до окончателното изплащане, за заплащане на сумата над 916,65 лв. до 1833,35 лв., обезщетение за забава в размер на мораторната лихва за периода от 25.01.2019 г. до 28.01.2022 г., за заплащане на сумата от 1400 лева, представляваща обезщетение за претърпени имуществени вреди – разходи за процесуално представителство в наказателното производство, ведно със законната лихва от датата на исковата молба 29.01.2022 г. до окончателното изплащане, за заплащане на сумата от 427,8 лева, представляваща мораторна лихва за забава за периода от 25.01.2019 г. до 28.01.2022 г. върху главницата за обезщетение за имуществени вреди, и вместо него постановява:

ОСЪЖДА Прокуратурата на Република България, с адрес: гр. София, бул. „Витоша” № 2, да заплати на К. Б. Д., ЕГН *****, на основание чл.

2, ал. 1, т. 3, пр. 1 ЗОДОВ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД, сумата от още 3000 лв., представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди в резултат на образувано срещу ищцата наказателно производство, по което ѝ е било повдигнато обвинение по чл. 206, ал. 1, пр. 1, вр. чл. 20, ал. 4, вр. ал. 1 НК, приключило с оправдателна присъда от 09.07.2018 г. по НОХД № 15062/2009 г. по описа на СРС, Наказателно отделение, 106-и състав, влязла в сила на 25.07.2018 г., ведно с със законната лихва от датата на исковата молба 29.01.2022 г. до окончателното изплащане, сумата от още 916,7 лв., представляваща обезщетение за забава в размер на мораторната лихва върху обезщетението за претърпени неимуществени вреди за периода от 25.01.2019 г. до 28.01.2022 г., сумата от 1400 лева, представляваща обезщетение за претърпени имуществени вреди – разходи за процесуално представителство в наказателното производство, ведно със законната лихва от датата на исковата молба 29.01.2022 г. до окончателното изплащане, както и сумата от 427,8 лева, представляваща мораторна лихва за забава за периода от 25.01.2019 г. до 28.01.2022 г. върху главницата за обезщетение за имуществени вреди.

ПОТВЪРЖДАВА решение № 6491/26.04.2023 г., постановено по гр.д. № 6164/2022 г. на СРС, ГО, 166 състав, в частта, в която са отхвърлени предявените от К. Б. Д., ЕГН *****, срещу Прокуратурата на Република България, с адрес: гр. София, бул. „Витоша” № 2, икове с правно основание чл. 2, ал. 1, т. 3, пр. 1 ЗОДОВ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД за заплащане на сумата над 6000 лв. до пълния предявен размер на иска от 20 000 лв., представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди в резултат на образувано срещу ищцата наказателно производство, по което ѝ е било повдигнато обвинение по чл. 206, ал. 1, пр. 1, вр. чл. 20, ал. 4, вр. ал. 1 НК, приключило с оправдателна присъда от 09.07.2018 г. по НОХД № 15062/2009 г. по описа на СРС, Наказателно отделение, 106-и състав, влязла в сила на 25.07.2018 г., ведно с със законната лихва от датата на исковата молба 29.01.2022 г. до окончателното изплащане, за заплащане на сумата над 1833,35 лв. до пълния предявен размер на иска от 6111,11 лева, представляваща обезщетение за забава в размер на мораторната лихва за периода от 25.01.2019 г. до 28.01.2022 г., за заплащане на сумата над 1400 лева до пълния предявен размер на иска от 2000 лв., представляваща обезщетение за претърпени имуществени вреди – разходи за процесуално представителство в наказателното производство, ведно със законната лихва от датата на исковата молба 29.01.2022 г. до окончателното изплащане, за заплащане на сумата над 427,8 лева до пълния предявен размер на иска от 611,11 лв., представляваща мораторна лихва за забава за периода от 25.01.2019 г. до 28.01.2022 г. върху главницата за обезщетение за имуществени вреди

В останалата част първоинстанционното решение като необжалвано е влязло в сила.

ОСЪЖДА Прокуратурата на Република България, с адрес: гр. София, бул. „Витоша” № 2, да заплати на К. Б. Д., ЕГН *****, на основание

чл.78,ал.1 ГПК допълнителни разноси за първоинстанционното производство в размер от 200 лв., както и разноси за въззивното производство в размер от 236,58 лв.

Решението подлежи на обжалване пред Върховен касационен съд в едномесечен срок от съобщаването при условията на чл. 280 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____